Kohtulahendite kogumik

KOHTUJURISTI ETTEPANEK
HENRIK SAUGMANDSGAARD ØE
esitatud 21. juulil 2016[1]

Kohtuasi C-128/15

Hispaania Kuningriik
versus

Euroopa Liidu Nõukogu

Tühistamishagi — Kalandus — Määrus (EL) nr 1367/2014, millega kehtestatakse teatud süvamere kalavarude püügi võimalused — Kalju-tömppeakala ja põhja-pikksaba — Eksliku registreerimise risk — Kahe liigi ühised püügivõimalused — Jaotusmeetod — Riikide kvoodid — Kehtivus — Määrus (EL) nr 1380/2013 ühise kalanduspoliitika kohta — Artikli 2 lõige 2 — Ettevaatusprintsiibil põhinev lähenemisviis — Artikli 16 lõike 1 esimene lause — Püügitegevuse suhtelise stabiilsuse põhimõte — Rikkumine

I. Sissejuhatus

1. Oma hagis palub Hispaania Kuningriik tühistada määruse (EL) nr 1367/2014 (edaspidi „vaidlustatud määrus“)[2] põhjusel, et Euroopa Liidu Nõukogu ületas kaalutlusõiguse piire, kehtestades kalju-tömppeakala (*coryphaenoides rupestris*) ja põhja-pikksaba (*macrourus berglax*) ühise lubatud kogupüügi ja selle jaotuse, rikkudes püügitegevuse suhtelise stabiilsuse, proportsionaalsuse ja võrdse kohtlemise põhimõtteid.

2. Alltoodud põhjustel leian, et esimese tühistamisväitega, mis puudutab püügitegevuse suhtelise stabiilsuse põhimõtte rikkumist, tuleb nõustuda, mistõttu piirdun käesolevas ettepanekus selle esimese väite hindamisega.

II. Õiguslik raamistik

3. Õiguslikuks raamistikuks on ühelt poolt määrus (EL) nr 1380/2013 ühise kalanduspoliitika kohta[3], mida on muudetud määrusega (EL) nr 1385/2013[4], (edaspidi „ÜKP määrus“) ning teiselt poolt vaidlustatud määrus.

1 — Algkeel: prantsuse.

2 — Nõukogu 15. detsembri 2014. aasta määrus (EL) nr 1367/2014, millega kehtestatakse liidu kalalaevadele 2015. ja 2016. aastaks teatavate süvamere kalavarude püügi võimalused (ELT 2014, L 366, lk 1).

3 — Euroopa Parlamendi ja nõukogu 11. detsembri 2013. aasta määrus (EL) nr 1380/2013 ühise kalanduspoliitika kohta, millega muudetakse nõukogu määrusi (EÜ) nr 1954/2003 ja (EÜ) nr 1224/2009 ning tunnistatakse kehtetuks nõukogu määrused (EÜ) nr 2371/2002 ja (EÜ) nr 639/2004 ning nõukogu otsus 2004/585/EÜ. (ELT 2013, L 354, lk 22).

4 — Nõukogu 17. detsembri 2013. aasta määrus (EL) nr 1385/2013, millega muudetakse nõukogu määrusi (EÜ) nr 850/98 ja (EÜ) nr 1224/2009 ning Euroopa Parlamendi ja nõukogu määrusi (EÜ) nr 1069/2009, (EL) nr 1379/2013 ja (EL) nr 1380/2013 seoses Mayotte'i staatuse muutumisega Euroopa Liidu suhtes (ELT 2013, L 354, lk 86).

A. *ÜKP määrus*

4. ÜKP määruse põhjendused 35–37 on sõnastatud järgmiselt:

„(35) Pidades silmas kalapüügitööstuse ebakindlat majanduslikku seisundit ning teatavate rannikuäärsete kogukondade sõltuvust kalapüügist, on vaja tagada püügitegevuse suhteline stabiilsus kalapüügivõimaluste eraldamise läbi liikmesriikidele, kusjuures aluseks võetakse iga liikmesriigi prognoositav osa varudest.

(36) Sellise püügitegevuse suhtelise stabiilsuse puhul tuleks varude bioloogilise seisundi ajutisust arvestades kaitsta ja täielikult arvesse võtta nende piirkondade erivajadusi, kus kohalik kogukond sõltub suuresti kalapüügist ja sellega seotud tegevusest, nagu on otsustatud nõukogu 3. novembri 1976. aasta resolutsioonis ja eelkõige selle VII lisas.

(37) Seetõttu tuleks suhtelist stabiilsust mõista kõnealuses tähenduses.“

5. ÜKP määruse artikkel 2, kus määratletakse ÜKP eesmärgid, on sõnastatud järgmiselt:

„1. Ühine kalanduspoliitika tagab selle, et püügitegevus ja vesiviljelus on keskkonna seisukohast pikaajaliselt jätkusuutlikud ning neid majandatakse sellisel viisil, mis on kooskõlas majandusliku, sotsiaalse ja tööhõivealase kasu saavutamise ja toiduvarude kättesaadavuse toetamise eesmärkidega.

2. Ühises kalanduspoliitikas kohaldatakse kalapüügi majandamise suhtes ettevaatusprintsiibil põhinevat lähenemisviisi ning ühise kalanduspoliitika eesmärk on tagada, et mere bioloogiliste elusressursside kasutamise kaudu taastatakse ja hoitakse püütavate liikide populatsioonid tasemetel, mis ületavad maksimaalse jätkusuutliku saagikuse saamiseks vajalikke tasemeid.

[…]“.

6. ÜKP määruse artikli 4 lõike 1 punktis 8 on ettevaatusprintsiibil põhinev lähenemisviis kalavarude majandamisele määratletud kui „lähenemine, mille kohaselt ei tohiks piisavate teadusandmete puudumist kasutada põhjusena, et edasi lükata või jätta tarvitusele võtmata meetmeid sihtliikide, nendega seotud või nendest sõltuvate liikide ning sihtliiki mittekuuluvate liikide ja nende elukeskkonna kaitseks“.

7. ÜKP määruse III osas „Mere bioloogiliste ressursside kaitseks ja säästvaks kasutamiseks võetavad meetmed“ sisalduvas artiklis 6 on sätestatud:

„1. Artiklis 2 sätestatud ühise kalanduspoliitika eesmärkide saavutamiseks seoses mere bioloogiliste ressursside kaitse ja säästva kasutamisega võtab liit vastu artiklis 7 sätestatud kaitsemeetmed.

2. Euroopa Komisjon konsulteerib käesoleva määruse rakendamisel asjakohaste nõuandvate organite ja asjakohaste teadusasutustega. Kaitsemeetmete vastuvõtmisel võetakse arvesse kättesaadavaid teadus-, tehnilisi ja majandusnõuandeid, mis võivad vajaduse korral hõlmata kalanduse teadus-, tehnika- ja majanduskomitee ning muude nõuandvate organite koostatud aruandeid, nõuandekomisjonidelt saadud nõuandeid ja liikmesriikide ühiseid soovitusi kooskõlas artikliga 18.

[…]“.

8. ÜKP määruse artiklis 7 „Kaitsemeetmete liigid“ on sätestatud:

„1. Mere bioloogiliste ressursside kaitseks ja säästvaks kasutamiseks võib võtta muu hulgas järgmisi meetmeid:

[…]

e) kalapüügivõimaluste kindlaksmääramist ja eraldamist käsitlevad meetmed;

[…]“.

9. ÜKP määruse artiklis 16 „Kalapüügivõimalused“ on sätestatud:

„1. Kalapüügivõimalused eraldatakse liikmesriikidele selliselt, et iga kalavaru või kalapüügi puhul oleks tagatud kõikide liikmesriikide püügitegevuse suhteline stabiilsus. Uute kalapüügivõimaluste eraldamisel võetakse arvesse kõikide liikmesriikide huvisid.

[…]

4. Kalapüügivõimalused määratakse kindlaks kooskõlas artikli 2 lõikes 2 sätestatud eesmärkidega ja need järgivad artikli 9 lõike 2 ja artikli 10 lõike 1 punktide b ja c kohaseid koguseliselt väljendatud eesmärke, ajaraamistikku ja marginaale.

[…]“.

B. *Vaidlustatud määrus*

10. Vaidlustatud määruse põhjendused 1–4 ja 7 on sõnastatud järgmiselt:

„(1) [ELTL] artikli 43 lõike 3 kohaselt võtab nõukogu komisjoni ettepaneku põhjal vastu meetmed kalapüügivõimaluste kehtestamise ja eraldamise kohta.

(2) [ÜKP määruse] kohaselt tuleb kaitsemeetmete vastuvõtmisel võtta arvesse kättesaadavaid teadus-, tehnilisi ja majandusnõuandeid, sealhulgas asjakohasel juhul kalanduse teadus-, tehnika- ja majanduskomitee (STECF) aruandeid.

(3) Nõukogul on kohustus võtta vastu kalapüügivõimaluste kehtestamise ja eraldamise meetmed, sealhulgas määrata asjakohasel juhul kindlaks teatavad kalapüügivõimalustega funktsionaalselt seotud tingimused. Kalapüügivõimalused tuleks jaotada liikmesriikide vahel selliselt, et kõikidele liikmesriikidele oleks tagatud kõikide kalavarude ja kalastustegevuse suhteline stabiilsus, ning võttes asjakohaselt arvesse [ÜKP määrusega] kehtestatud ühise kalanduspoliitika eesmärke.

(4) Lubatud kogupüük tuleks kehtestada kättesaadavate teaduslike nõuannete põhjal, arvestades bioloogilisi ja sotsiaalmajanduslikke aspekte ning tagades samal ajal eri kalandussektorite õiglase kohtlemise, pidades silmas ka arvamusi, mis on esitatud sidusrühmadega toimunud konsultatsioonide käigus, eelkõige asjaomaste piirkondlike nõuandekomisjonidega.

[…]

(7) Mis puutub kalju-tömppeakala nelja varu, siis viidatakse teaduslikes nõuannetes ja Kirde-Atlandi Kalanduskomisjoni (NEAFC) hiljutistes diskussioonides sellele, et selle kalaliigi saak võidakse ekslikult registreerida põhja-pikksaba saagina. Seda arvesse võttes on asjakohane kehtestada lubatud kogupüük nii, et see hõlmaks mõlemat liiki, võimaldades samal ajal registreerida kummagi liigi saagi eraldi.“

11. Artikli 1 kohaselt vaidlustatud määrusega „kehtestatakse liidu kalalaevadele 2015. ja 2016. aastaks teatavate süvamereliikide kalavarude aastased püügivõimalused liidu vetes ja teatavates väljaspool liitu asuvates vetes, kus on vaja püüki piirata.“

12. Vaidlustatud määruse artikli 2 lõikes 1 on defineeritud iseäranis järgmised selles määruses kasutatavad mõisted:

„c) „lubatud kogupüük (TAC)“: igast kalavarust aastas püüda ja lossida lubatud kogus;

d) „kvoot“ – liidule või liikmesriigile eraldatud osa lubatud kogupüügist;“

13. Vaidlustatud määruse artikkel 3 on sõnastatud järgmiselt:

„Liidu vetes või teatavates väljaspool liitu asuvates vetes liidu kalalaevade püütavate süvamereliikide lubatud kogupüük ja sellise lubatud kogupüügi jaotus liikmesriikide vahel ning asjakohasel juhul sellega funktsionaalselt seotud tingimused on sätestatud käesoleva määruse lisas.“

14. Vaidlustatud määruse artiklis 5 on sätestatud:

„Kalavarusid, mille suhtes on kehtestatud lubatud kogupüük, võib pardal hoida või lossida ainult juhul, kui saagi on püüdnud sellise liikmesriigi lipu all sõitvad kalalaevad, millel on kvoot, ning kõnealune kvoot ei ole ammendatud.“

15. Vaidlustatud määruse lisa 2. osa pealkirjaks on „Liidu kalalaevadele kohaldatavad aastased püügivõimalused piirkondades, kus lubatud kogupüük (TAC) kehtib liikide ja piirkondade kaupa (eluskaal tonnides).“

16. Vaidlustatud määruse lisa 2. osa kohaselt on Vb, VI ja VII püügipiirkonna liidu ja rahvusvahelistes vetes (edaspidi esimene asjaomane majandusvöönd) kalju-tömppeakala ja põhja-pikksaba lubatud kogupüügiks kehtestatud 2015. aastaks 4010 tonni ja 2016. aastaks 4078 tonni. Hispaania Kuningriigile eraldatud kvoodiks lubatud kogupüügist on 2015. aastal 65 tonni ja 2016. aastal 66 tonni.

17. Lisaks on täpsustatud, et kalju-tömppeakala lossitavad kogused ei tohi ületada 95% igale liikmesriigile eraldatud kvoodist.

18. Vastavalt vaidlustatud määruse lisa 2. osale on VIII, IX, X, XII ja XIV püügipiirkonna liidu ja rahvusvahelistes vetes (edaspidi teine asjaomane majandusvöönd) kalju-tömppeakala ja põhja-pikksaba lubatud kogupüügiks kehtestatud 2015. aastaks 3644 tonni ja 2016. aastaks 3279 tonni. Hispaania Kuningriigile eraldatud kvoodiks lubatud kogupüügist on 2015. aastal 2617 tonni ja 2016. aastal 2354 tonni.

19. Lisaks on täpsustatud, et kalju-tömppeakala lossitavad kogused ei tohi ületada 80% igale liikmesriigile eraldatud kvoodist.

III. Vaidluse taust

20. Nõukogu ja komisjoni märkustest nähtub, et kalju-tömppeakala ja põhja-pikksaba on kaks süvamereliiki, mida on teineteisest palja silmaga eristada võimalik vaid pea kuju järgi. Pärast neisse liikidesse kuuluvate kalade peade eemaldamist ja külmutamist on nende eristamine praktiliselt võimatu.

21. Komisjon täpsustab, et kalju-tömppeakala kuulub kahes asjaomases majandusvööndis sihtliikide hulka ning selle püük on alates 2003. aastast reguleeritud liidu tasandil kehtestatud lubatud kogupüügiga.[5] Komisjon lisab, et põhja-pikksaba esineb neis tsoonides harvem ning vaidlustatud määruse vastuvõtmise ajal selle püügile liidu tasandil lubatud kogupüüki ei kehtestatud.

22. Nõukogu ja komisjoni väitel märkis 4.–11. aprillil 2014 kogunenud Rahvusvahelise Mereuurimise Nõukogu (ICES) süvamerebioloogia ja -kalavarude töögrupp oma 2014. aasta raportis (edaspidi „ICESi töögrupi raport“), et teda on informeeritud eelnevatel aastatel Hattoni madalikul toimunud ulatuslikust põhja-pikksaba püügist, eriti Hispaania traalerite poolt. Nende institutsioonide väitel tuuakse selles raportis välja ka märkimisväärsed lahknevused vaatlejate andmete ning Hispaania ametlike andmete vahel, mis puudutavad kalju-tömppeakala lossimisi, mis annab alust kahtluseks, et nende kahe erineva kalaliigi saake võib olla ekslikult registreeritud.

23. ICESi töögrupi raporti sisu arutati NEAFC majandamise ja teadusküsimuste alalises komitees 2014. aasta septembris. See alaline komitee rõhutas iseäranis, et põhja-pikksaba registreeritud püügimaht võrreldes kalju-tömppeakala omaga oli „üllatav“, arvestades, et põhja-pikksaba saagid olid tavaliselt olnud väiksemad. ICESi kutsuti üles võimaluste piires nende püükidega seonduvat selgitama. Konkreetselt paluti ICESil uurida, kas võis esineda vigu püügiaruandluses või kas kasutati uusi või varasemast enam kasutust leidnud põhja-pikksaba püügimeetodeid.

24. Samuti esitas Euroopa Liit 2014. aasta septembris ICESile samateemalised küsimused, mida esindas komisjoni merendus- ja kalandusasjade peadirektoraadi üksus C2.

25. Komisjon esitas 3. oktoobril 2014 nõukogule ettepaneku nõukogu määruse kohta, millega kehtestatakse liidu kalalaevadele 2015. ja 2016. aastaks teatud süvamere kalavarude püügi võimalused. Komisjon tegi nimelt ettepaneku, et kõigis asjaomastes majandusvööndites kehtestataks kalju-tömppeakala ja põhja-pikksaba ühine lubatud kogupüük. Lubatud kogupüügi maht põhines põhja-pikksaba puudutava teadusliku nõuande puudumise tõttu kalju-tömppeakala kohta antud CIEMi teaduslikul nõuandel. Ühise lubatud kogupüügi jaotamisel määrati riikide kvoodid kindlaks vastavalt üksnes kalju-tömppeakala puudutanud suhtelise stabiilsuse põhimõttele.

26. ICES esitas 7. novembril 2014 vastusena NEAFC ja Euroopa Liidu palvetele teadusliku nõuande (edaspidi „ICESi 7. novembri 2014. aasta nõuanne“). Sellest nõuandest tuleneb, et kalju-tömppeakala ja põhja-pikksaba registreeritud püügi jagunemise osas varude kaupa esineb ebaselgust. Nende kahe kalaliigi jaotuse ja varude suuruse kohta märkis ICES, et need liigid esinevad tavaliselt erinevates hüdroloogilistes keskkondades, sest põhja-pikksaba elab üldiselt põhjapoolsemates külmemates vetes.

27. ICESi 7. novembri 2014. aasta nõuandes rõhutatakse, et märkimisväärne põhja-pikksaba püük on registreeritud teises asjaomases majandusvööndis ning ühes esimese asjaomase majandusvööndi osas. Keskmiselt on VI ja XII tsoonis täheldatud kalju-tömppeakala kaubanduslik püük kolme suurusjärgu võrra suurem kui põhja-pikksaba oma. ICES rõhutas ka märkimisväärseid ning suurusjärku ületavaid erinevusi kalju-tömppeakala ja põhja-pikksaba osakaalude vahel ühelt poolt registreeritud ametlikes lossimisandmetes ning teiselt poolt neis tsoonides, kus põhja-pikksaba püütakse, läbi viidud teadusuuringutes ja täheldatud püükides.

5 — Vt ka nõukogu 16. detsembri 2002. aasta määrus (EÜ) nr 2340/2002, millega määratakse kindlaks süvamere kalavarude püügivõimalused 2003. ja 2004. aastaks (EÜT 2002, L 356, lk 1, ELT eriväljaanne 04/05, lk 439).

28. ICESi 7. novembri 2014. aasta nõuandes on siiski märgitud, et läbiviidud uuringust ja vaatlusandmetest saadud teave ei ole piisav ning puudutab vaid konkreetset kohta ja aega. Seetõttu leidis ICES, et kui NEAFC ja Euroopa Liit soovivad põhja-pikksaba püüki reguleerida, on vaja koguda rohkem andmeid selle püükide ja püügikoormuse kohta.

29. Esmaspäeval 10. novembril 2014 arutas nõukogu komisjoni poolt 3. oktoobril 2014. esitatud määruse ettepanekut. Nõukogus toimunud arutelude põhjal esitas eesistuja komisjoni nõusolekul kompromissettepaneku. Sisuliselt seisnes kompromiss selles, et esialgu kehtestatud kalju-tömppeakala lubatud kogupüüki suurendati selliselt, et see hõlmaks ka põhja-pikksaba.

30. Nõukogu märkustest nähtub, et praktikas arvutati see lisamaht välja põhja-pikksaba ja kalju-tömppeakala lossimismahtude keskmise proportsiooni põhjal. Kuivõrd ICESi teaduslikus nõuandes tehti ettepanek kehtestada esimeses asjaomases majandusvööndis kalju-tömppeakala lubatud kogupüügiks 3794 tonni ning kuna põhja-pikksaba hinnanguline keskmine aastane lossimismaht moodustas selles tsoonis 5,7% kalju-tömppeakala hinnangulisest aastasest lossimismahust, suurendati kõnealust 3794 tonni 216 tonni võrra (st 5,7% 3794 tonnist), mistõttu saadi lõplikuks koguseks 4040 tonni. Samamoodi toimiti ka teise asjaomase majandusvööndi puhul, kus põhja-pikksaba hinnanguline aastane lossimismaht moodustas 25,6% kalju-tömppeakala hinnangulisest aastasest lossimismahust.

31. Selliselt määratud lubatud kogupüük jaotati asjassepuutuvate liikmesriikide vahel nii, et see arvestas suhtelist stabiilsust seoses kalju-tömppeakalaga. Seeläbi moodustasid Hispaania Kuningriigi kvoodid vastavalt esimeses ja teises asjaomases majandusvööndis 1,62% ja 71,8% lubatud kogupüügist.

32. Eesistuja poolt esitatud ning pisut kohandatud kompromissettepaneku osas saavutati poliitiline kokkulepe 15. detsembril 2014. Seda poliitilist kokkulepet toetasid kõik delegatsioonid peale Hispaania ja Portugali delegatsiooni, kes tegid nõukogu protokolli kantava avalduse. Selles avalduses tõi Hispaania Kuningriik eelkõige välja, et kehtestatud kalju-tömppeakala ja põhja-pikksaba lubatud kogupüügi jaotus ei vasta iga liikmesriigi ajalooliselt välja kujunenud püükidel põhinevale suhtelise stabiilsuse põhimõttele.

33. Vaidlustatud määrus võeti sellest poliitilisest kokkuleppest tulenevas sõnastuses vastu ning avaldati Euroopa Liidu Teatajas 20. detsembril 2014. See jõustus avaldamisele järgneval päeval.

IV. Poolte seisukohad

34. Hispaania Kuningriik palub Euroopa Kohtul:

— tühistada vaidlustatud määrus, ja

— mõista kohtukulud välja nõukogult.

35. Nõukogu palub Euroopa Kohtul:

— jätta hagi tervikuna rahuldamata, ja

— mõista kohtukulud välja Hispaania Kuningriigilt.

36. Euroopa Kohtu presidendi 1. juuli 2015. aasta otsusega lubati komisjonil astuda menetlusse nõukogu vastuväidete toetuseks.

V. Hagi

37. Kõigepealt tuleb täpsustada Hispaania Kuningriigi esitatud hagi piire.

38. Kuigi Hispaania Kuningriik näib esitatud hagis formaalselt taotlevat vaidlustatud määruse tühistamist tervikuna, puudutavad tema poolt esitatud tühistamisväited üksnes selle määruse lisa neid sätteid, millega kehtestatakse kalju-tömppeakala ja põhja-pikksaba ühised lubatud kogupüügid ja nende jaotus [6] (edaspidi „vaidlustatud sätted“). Kohtuistungil kinnitas Hispaania Kuningriik, et hagis esitatud nõue piirdub nende sätetega.

39. Hispaania Kuningriik esitab kolm tühistamisväidet, mis puudutavad vastavalt püügitegevuse suhtelise stabiilsuse põhimõtte rikkumist, proportsionaalsuse põhimõtte rikkumist ning mittediskrimineerimise põhimõtte rikkumist.

40. Esimese tühistamisväite puhul toob Hispaania Kuningriik välja, et nõukogu tegi kalju-tömppeakala ja põhja-pikksaba püügivõimaluste kehtestamisel kaks viga.

41. Esimese väite esimese osa kohaselt põhines nõukogu otsus kehtestada kalju-tömppeakala ja põhja-pikksaba ühtsed lubatud kogupüügid sisuliselt ebatäpsetel tõenditel.

42. Esimese väite teise osa kohaselt ei vasta nõukogu poolt kehtestatud kalju-tömppeakala ja põhja-pikksaba ühtse lubatud kogupüügi jaotus püügitegevuse suhtelise stabiilsuse põhimõttele. Alltoodud põhjustel teen Euroopa Kohtule ettepaneku nõustuda selle esimese väite teise osaga ning sellest tulenevalt vaidlustatud sätted tühistada.

43. Enne nende kahe osa hindamisele asumist soovin täpsustada ÜKP määruse ja vaidlustatud määruse vahelise suhete iseloomu. ÜKP määrusega on kehtestatud ÜKP üldine korraldus, sealhulgas see, milliste eesmärkide ja kohustustega liidu seadusandja selles valdkonnas arvestama peab. Vaidlustatud määruse näol on omakorda tegemist konkreetse meetmega, mille liidu seadusandja on vastu võtnud ÜKP eesmärkide saavutamiseks ning mis seisneb 2015. ja 2016. aastal teatud süvamere kalavarude püügivõimaluste piiramises. [7]

44. Seega on nende kahe õigusakti vahel hierarhiline suhe, mis tähendab, et vaidlustatud määrus peab olema kooskõlas ÜKP määruses toodud eesmärkidega, mida kinnitab ka vaidlustatud määruse põhjendus 3. Sellest tulenevalt pidi nõukogu vaidlustatud määruse vastu võtmisel arvestama ÜKP määruse artikli 16 lõike 1 esimeses lauses toodud püügitegevuse suhtelise stabiilsuse põhimõttega, ning seda pole ükski menetlusosaline vaidlustanud.

A. *Esimese väite esimene osa, mille kohaselt põhines nõukogu otsus kehtestada kalju-tömppeakala ja põhja-pikksaba ühised lubatud kogupüügid, sisuliselt ebatäpsetel tõenditel*

45. Hispaania Kuningriik leiab, et erinevalt sellest, mida väidetakse vaidlustatud määruse põhjenduses 7, ei võetud NEAFC teaduslikus nõuandes üheselt mõistetavat seisukohta küsimuses, kas kalju-tömppeakala ja põhja-pikksaba ühtse lubatud kogupüügi kehtestamine on vajalik.

46. Hispaania Kuningriik meenutab, et Euroopa Liit ja NEAFC palusid ICESil anda arvamus esiteks võimaluse kohta, et need kaks kalaliiki elavad asjaomastes majandusvööndites koos ning teiseks võimaluse kohta, et kalju-tömppeakala püüke on ekslikult registreeritud põhja-pikksaba püükidena.

6 — Vt käesolev ettepanek, punktid 15–19.

7 — Terviklikkuse huvides täpsustan, et vaidlustatud määrus kuulub ÜKP kohaldamisalasse, nagu see on määratletud ÜKP määruse artiklis 1.

47. Hispaania Kuningriigi hinnangul rõhutati ICESi 7. novembri 2014. aasta nõuandes, et olemasolevate andmete põhjal ei olnud võimalik põhja-pikksaba püügi kohta seisukohta võtta.

48. Hispaania Kuningriik järeldab sellest, et nõukogu ületas talle antud kaalutlusõiguse piire, kehtestades kalju-tömppeakala ja põhja-pikksaba ühise lubatud kogupüügi, kuigi ICESi 7. novembri 2014. aasta nõuandes märgiti, et olemasolevad andmed ei tõesta, et need kaks liiki asjaomastes majandusvööndites elavad ning et neid saaks seetõttu koos püüda.

49. Leian, et järgnevalt toodud põhjustel ei saa selle seisukohaga nõustuda.

50. Esmalt meenutan väljakujunenud kohtupraktikat, mille kohaselt tuleb nõukogul lubatud kogupüükide kehtestamisel ja liikmesriikide vahel kalapüügivõimaluste jaotamisel hinnata keerulist majanduslikku olukorda. Sarnastel juhtudel on nõukogule antud kaalutlusõigus kohaldatav mitte ainult vastuvõetavate sätete olemuse ja ulatuse suhtes, vaid teatud määral ka lähteandmetele antava hinnangu suhtes. Sedalaadi kaalutlusõiguse teostamise kontrollimisel piirdub kohtulik kontroll uurimisega, kas esineb ilmne viga või võimu kuritarvitamine või on kõnealune ametiasutus ilmselgelt ületanud oma kaalutlusõiguse piire.[8]

51. Teiseks on ÜKP määruse artikli 2 lõikes 2 sätestatud: „[ü]hises kalanduspoliitikas kohaldatakse kalapüügi majandamise suhtes ettevaatusprintsiibil põhinevat lähenemisviisi“. Selle määruse artikli 4 lõike 1 punktis 8 toodud mõiste kohaselt tähendab see lähenemine seda, et piisavate teadusandmete puudumist ei tohiks kasutada põhjusena, et edasi lükata või jätta tarvitusele võtmata meetmeid sihtliikide, nendega seotud või nendest sõltuvate liikide ning sihtliiki mittekuuluvate liikide ja nende elukeskkonna kaitseks. Lisaks on selle määruse artikli 16 lõikes 4 täpsustatud, et kalapüügivõimalused määratakse kindlaks kooskõlas selle määruse artikli 2 lõikes 2 sätestatud eesmärkidega.

52. Järeldan neist sätetest, et tegutsedes komisjoni ettepaneku põhjal[9] on nõukogul ka asjakohaste teaduslike andmete puudumisel õigus võtta mõne liigi säilitamiseks vajalikke haldusmeetmeid ning eelkõige kalapüügivõimalusi piiravaid meetmeid.

53. Seega, vastupidi sellele, mida väidab Hispaania Kuningriik, on nõukogul õigus kehtestada kalju-tömppeakala ja põhja-pikksaba ühine lubatud kogupüük ka asjaomastes majandusvööndites nende kahe liigi esinemist ja püüke puudutavate „üheselt mõistetavate“ teaduslike andmete puudumisel.

54. Kolmandaks kinnitab seda tõlgendust minu meelest ka ÜKP määruse artikli 6 lõike 2 sõnastus, mille kohaselt kaitsemeetmete vastuvõtmisel *võetakse arvesse* kättesaadavaid teadus-, tehnilisi ja majandusnõuandeid. Kohustus selliseid nõuandeid „arvesse võtta“ ei tähenda minu hinnangul keeldu tegutseda, kui selline nõuanne pole üheselt mõistetav.

55. Selles küsimuses on Euroopa Kohus sarnastel asjaoludel varem otsustanud, et kaitsemeetmed ei pea olema täielikult teadusliku nõuandega kooskõlas ning sellise nõuande puudumine või mitmetimõistetavus ei tohi takistada nõukogul võtmast meetmeid, mida ta peab ÜKP eesmärkide saavutamise seisukohast vältimatuks.[10]

8 — Kohtuotsused, 19.2.1998, NIFPO ja Northern Ireland Fishermen’s Federation (C-4/96, EU:C:1998:67, punktid 41 ja 42); 5.10.1999, Hispaania *vs.* nõukogu (C-179/95, EU:C:1999:476, punkt 29); 25.10.2001, Itaalia *vs.* nõukogu (C-120/99, EU:C:2001:567, punkt 44) ja 30.3.2006, Hispaania *vs.* nõukogu (C-87/03 ja C-100/03, EU:C:2006:207, punkt 38).

9 — Vt sellega seoses ELTL artikli 43 lõige 3: „Nõukogu võtab komisjoni ettepaneku põhjal vastu meetmed hindade ja maksude, toetuste ja koguseliste piirangute kehtestamise ning kalapüügivõimaluste kehtestamise ja eraldamise kohta“.

10 — Vt analoogia korras kohtuotsus, 24.11.1993, Mondiet (C-405/92, EU:C:1993:906, punktid 30 ja 31).

56. Neljandaks rõhutan, et komisjonil ja nõukogul olid olemas teaduslikud nõuanded, nimelt ICESi töögrupi 2014. aasta raport ja ICESi 7. novembri 2014. aasta nõuanne, millest nähtus asjaomastes majandusvööndites põhja-pikksaba märkimisväärsete püükide registreerimine.[11]

57. Neis nõuannetes ei käsitleta siiski küsimust, kas need aruanded kajastavad põhja-pikksaba püügile suunatud uute kalapüügimeetodite levimist või kalju-tömppeakala püükide eksliku registreerimise praktikat. Selline praktika, mis seisneb selles, et kalju-tömppeakala püük registreeritakse põhja-pikksaba püügina, ähvardab muuta olematuks kalju-tömppeakala lubatud kogupüükide kasuliku mõju. Oht on seda suurem, nagu nõukogu ja komisjon rõhutasid, ilma et Hispaania Kuningriik sellele vastu vaielnud oleks, et palja silmaga ei ole võimalik kalju-tömppeakala ja põhja-pikksaba eristada, kui kala pea on eemaldatud ja kala külmutatud.[12]

58. Nagu nõukogu ja komisjon leidsid, kehtestati vaidlustatud määruses kalju-tömppeakala ja põhja-pikksaba ühine lubatud kogupüük selle riski maandamiseks. Selline kavatsus tuleneb selgelt määruse põhjendusest 7.

59. Selles kontekstis ning pidades silmas liidu seadusandja ulatuslikku kaalutlusruumi ÜKP valdkonnas ja kohustust kohaldada ettevaatusprintsiibil põhinevat lähenemist,[13] leian, et nõukogu ei ole kalju-tömppeakala ja põhja-pikksaba ühiste lubatud kogupüükide kehtestamisel ületanud kaalutlusõiguse piire, erinevalt sellest, mida leiab Hispaania Kuningriik.

60. Seetõttu tuleb minu arvates tühistamisnõude põhjendusena esitatud esimese väite esimene osa tagasi lükata põhjendamatuse tõttu.

B. *Esimese väite teine osa, mille kohaselt ei vasta nõukogu poolt kalju-tömppeakalale ja põhja-pikksabale kehtestatud ühise lubatud kogupüügi jaotus püügitegevuse suhtelise stabiilsuse põhimõttele*

61. Oma esimese väite teises osas leiab Hispaania Kuningriik, et ei komisjon ega nõukogu pole põhja-pikksaba ja kalju-tömppeakala lubatud kogupüügi jaotuse määramisel arvesse võtnud põhja-pikksaba varem püütud koguseid. Seetõttu on vaidlustatud sätetega kehtestatud riikide kvoodid vastuolus suhtelise püügitegevuse stabiilsuse põhimõttega, mis nõuab, et iga konkreetse liigi puhul võetaks arvesse varem püütud koguste jagunemist liikmesriikide kalalaevastike vahel.

62. Tegelikult leiab Hispaania Kuningriik, et talle eraldatud kalju-tömppeakala ja põhja-pikksaba ühised kvoodid oleksid pidanud olema palju suuremad, arvestades, et Hispaania kalalaevastik on aastatel 2009-2013 püüdnud märkimisväärses koguses põhja-pikksaba. Hispaania kalalaevastikule on väidetava suhtelise stabiilsuse põhimõtte rikkumisest tekkinud 346 926 euro suurune kahju.

63. Nõukogu ega komisjon ei ole vastu vaielnud asjaolule, et põhja-pikksaba varem püütud koguseid vaidlusaluste ühiste lubatud kogupüükide kehtestamisel arvesse ei võetud. On tõepoolest ilmne, et liikmesriikide vahel jaotati need lähtudes proportsioonidest, mis kajastasid püügitegevuse suhtelist stabiilsust seoses kalju-tömppeakalaga.[14]

64. Seetõttu tuleb võtta seisukoht, kas püügitegevuse suhtelise stabiilsuse põhimõte paneb, nagu leiab Hispaania Kuningriik, liidu seadusandjale kohustuse arvestada ühiste lubatud kogupüükide kehtestamisel põhja-pikksaba varem püütud kogustega.

11 — Vt käesolev ettepanek, punktid 22–28.

12 — Vt käesolev ettepanek, punkt 20.

13 — Vt käesolev ettepanek, punktid 50 ja 51.

14 — Vt käesolev ettepanek, punktid 25 ja 31.

65. Toon siinkohal välja, et ÜKP määrus püügitegevuse suhtelise stabiilsuse definitsiooni ei sisalda. Küll aga on selle määruse põhjenduse 36 kohaselt sellise püügitegevuse suhtelise stabiilsuse eesmärk „kaitsta ja täielikult arvesse võtta nende piirkondade erivajadusi, kus kohalik kogukond sõltub suuresti kalapüügist ja sellega seotud tegevusest“.

66. Ka Euroopa Kohus on pidanud mitmel korral püügitegevuse suhtelise stabiilsuse mõistet tõlgendama. Euroopa Kohus on selles osas leidnud, et riikide kvootide eesmärk on tagada igale liikmesriigile osa ÜKP raames kehtestatud lubatud kogupüügist, mis määratakse kindlaks lähtudes sellest, kui palju püüti enne kvoodirežiimi kehtestamist vastava liikmesriigi traditsioonilise kalapüügi raames selles riigis püügitegevusest sõltuva elanikkonna poolt ning selle riigiga seotud tööstuste poolt.[15]

67. Minu hinnangul tuleneb eelnevast, et püügitegevuse suhtelise stabiilsuse põhimõte paneb liidu seadusandjale kohustuse võtta pärast lubatud kogupüügi kehtestamist liikmesriikidele kvoote kindlaks määrates arvesse liikmesriikide varem püütud koguseid. Kui mitme liigi kohta on kehtestatud ühine lubatud kogupüük, tuleb liidu seadusandjal arvestada *iga* asjassepuutuva liigi varem püütud kogustega. See kohustus tuleneb nii ÜKP määruse artikli 16 lõike 1 esimese lause sõnastusest[16] kui ka Euroopa Kohtu praktikast[17] ning püügitegevuse suhtelise stabiilsuse põhimõtte aluseks olevast loogikast.[18]

68. Seetõttu, jättes pärast põhja-pikksaba ja kalju-tömppeakala ühise lubatud kogupüügi kehtestamist liikmesriikidele kvoote kindlaks määrates põhja-pikksaba varem püütud kogused arvesse võtmata, rikkus nõukogu püügitegevuse suhtelise stabiilsuse põhimõtet.

69. Rõhutan, et nõukogu ja komisjon on sõnaselgelt möönnud, et varem püütud kogused on üks asjaolu, mida tuleb arvesse võtta lubatud kogupüügi liikmesriikide vahel jaotamisel. Mõlemad institutsioonid on siiski esitanud palju argumente eesmärgiga näidata, et vaidlustatud sätted ei lähe püügitegevuse suhtelise stabiilsuse põhimõttega vastuollu või vähemalt on selline võimalik vastuolu põhjendatud.

70. Esiteks õigustavat kalju-tömppeakala kaitsmise eesmärk seda, et sellele liigile ning põhja-pikksabale kehtestatud ühine lubatud kogupüük jaotataks lähtudes püügitegevuse suhtelisest stabiilsusest ainult kalju-tömppeakala osas.

71. See argument on minu meelest põhjendamatu järgmistel põhjustel. Esiteks räägivad sellise tõlgenduse vastu asjassepuutuvad ÜKP sätted. Vastavalt selle määruse artikli 16 lõikele 4 tuleb kaitse-eesmärgiga arvestada kalapüügivõimaluste kindlaksmääramisel.[19] Seevastu pole see eesmärk asjakohane kalapüügivõimaluste jaotuse määramisel. Nimetatud määruse artikli 16 lõikest 1 tuleneb, et igasugusel kalapüügivõimaluste eraldamisel liikmesriikidele tuleb lähtuda püügitegevuse suhtelisest stabiilsusest, ent selle etapi puhul ei ole seal kaitse-eesmärki nimetatud.[20]

15 — Kohtuotsused, 14.12.1989, Agegate (C-3/87, EU:C:1989:650, punkt 24); 14.12.1989, Jaderow jt (C-216/87, EU:C:1989:651, punkt 23) ja 19.2.1998, NIFPO ja Northern Ireland Fishermen's Federation (C-4/96, EU:C:1998:67, punkt 47).

16 — „Kalapüügivõimalused eraldatakse liikmesriikidele selliselt, et *iga kalavaru või kalapüügi puhul* oleks tagatud kõikide liikmesriikide püügitegevuse suhteline stabiilsus“ (kohtujuristi kursiiv).

17 — Kohtuotsus, 18.4.2002, Hispaania *vs.* nõukogu (C-61/96, C-132/97, C-45/98 ja C-27/99, C-81/00, C-22/01, EU:C:2002:230, punkt 39): „Püügitegevuse suhtelise stabiilsuse põhimõtte kohaldamiseks tuleb iga kalavaru, mida defineeritakse antud geograafilises piirkonnas leiduvate teatud liiki kaladena, püügivõimalusi hinnata eraldi. Määruse 3760/92 artikli 8 lõike 4 punktist ii tuleneb, et püügitegevuse suhteline stabiilsus tuleb kõigile liikmesriikidele tagada kõigi asjassepuutuvate kalavarude osas.“

18 — Liikmesriikide vaheline ajalooline püügijaotus on erinevate liikide puhul erinev ning ühise lubatud kogupüügi esemeks olevast kahest liigist vaid ühe varem püütud koguste arvesse võtmine ei võimalda tagada teist liiki puudutava püügitegevuse suhtelist stabiilsust.

19 — ÜKP määruse artikli 6 lõike 1 kohaselt tuleb sellest kaitse-eesmärgist juhinduda ka sama määruse artiklis 7 sätestatud kaitsemeetmete võtmisel.

20 — Vt analoogia alusel kohtuotsus, 24.11.1993, Mondiet (C-405/92, EU:C:1993:906, punkt 50). Euroopa Kohus leidis seal, et meedet, millega piiratakse triivivate nakkevõrkude kasutamist, ei saa käsitada püügitegevuse suhtelise stabiilsuse põhimõttega vastuolus olevana, kuna see põhimõte puudutab ainult iga asjassepuutuva kalavaru osas liidule võimaldatud püügimahu jaotust liikmesriikide vahel.

72. Teiseks, puhtpraktilisest vaatenurgast on sellise liigi nagu kalju-tömppeakala kaitse tagatud selle konkreetse liigi puhul lubatud kogupüügi kehtestamisega, mitte aga selle lubatud kogupüügi liikmesriikide vahel jaotamisega. Liigi kaitsest rääkides ei ole tegelikult oluline, kas kalju-tömppeakala püüab Hispaania lipu all sõitev laev või mis tahes muu riigi lipu all sõitev laev.

73. Kokkuvõttes tulevad need kaks eesmärki kõne alla erinevates staadiumides, vastavalt kas kalapüügivõimaluste kindlaksmääramisel või selle jaotamisel ning kaitse-eesmärgiga ei saa niisiis õigustada püügitegevuse suhtelise stabiilsuse põhimõtte rikkumist kvootide jaotamise staadiumis.

74. Täpsustan ka, et vaidlusaluste lubatud kogupüükide mahu suurendamisega kaasnevat kalju-tömppeakala ülepüügi riski maandas nõukogu,[21] piirates kalju-tömppeakala lossitavad kogused vastavalt 95% ja 80% igale liikmesriigile eraldatud kvoodist.[22]

75. Teiseks leiab nõukogu, et ta ei pidanud pärast vaidlusaluste lubatud kogupüükide laiendamist põhja-pikksabale ümber vaatama kalju-tömppeakala kvoodijaotust, kuna selle lubatud kogupüügi laiendamise näol ei olnud tegu uute kalapüügivõimaluste eraldamisega ÜKP määruse artikli 16 lõike 1 teise lause tähenduses, vaid pigem olemasolevate püügivõimaluste säilitamisega.

76. Meenutan ses osas, et ÜKP määruse artikli 16 lõike 1 teises lauses on sätestatud, et uute kalapüügivõimaluste eraldamisel võetakse arvesse kõikide liikmesriikide huvisid.[23] Niisiis on kõikide liikmesriikide huvide arvesse võtmise kohustus üksnes *uute* kalapüügivõimaluste puhul.

77. Seevastu ei tulene ÜKP määruse artikli 16 lõike 1 esimesest lausest mis tahes erisusi sõltuvalt sellest, kas tegemist on uue või juba olemasoleva püügivõimalusega. Sellest tulenevalt on püügitegevuse suhtelise stabiilsuse põhimõtte järgimise kohustus nii *uute* kui ka *olemasolevate* püügivõimaluste puhul.[24]

78. Eelnevast tuleneb, et nõukogu pidi igal juhul kalju-tömppeakala ja põhja-pikksaba ühise lubatud kogupüügi kehtestamisel järgima püügitegevuse suhtelise stabiilsuse põhimõtet ning seda sõltumata sellest, kas neid lubatud kogupüüke tuleks käsitada uute või olemasolevate kalapüügivõimalustena.[25]

79. Nõukogu viitab siinkohal veel Euroopa Kohtu praktikale, mille kohaselt tuleb esiteks mõista püügitegevuse suhtelise stabiilsuse põhimõtet igale liikmesriigile kehtestatud suhtarvu säilitamisena ning teiseks, et esialgne jaotus jääb kehtima *kuni pole vastu võetud uut määrust, millega eelmist muudetakse.*[26]

21 — Vt käesolev ettepanek, punktid 29 ja 30.

22 — Vt käesolev ettepanek, punktid 17 ja 19.

23 — Kohustuse kohta arvestada uute püügivõimaluste jaotamisel kõigi liikmesriikide huvidega vt kohtuotsus, 8.11.2007, Hispaania *vs.* nõukogu (C-141/05, EU:C:2007:653, punkt 87 jj).

24 — Teisisõnu, kohustus arvestada *uute* püügivõimaluste jaotamisel kõigi liikmesriikide huve lisandub kohustusele tagada püügitegevuse suhteline stabiilsus mis tahes püügivõimaluste jaotamisel, ent ei asenda seda. Tõlgendus, mille kohaselt ei kohaldu suhtelise stabiilsuse põhimõte *uute* püügivõimaluste jaotamisel, vaid üksnes *olemasolevate* püügivõimaluste puhul, viiks ebaloogilise tulemuseni, kus suhtelise stabiilsuse põhimõttega vastuolus oleva jaotuse tühistamine oleks võimalik vaid siis, kui asjassepuutuvad püügivõimalused ei ole enam uued, vaid on muutunud olemasolevateks.

25 — Lisan täiendavalt, et nõukogu argument, et vaidlusalused lubatud kogupüügid puudutasid vaid olemasolevate püügivõimaluste säilitamist, näib mulle vastuolus olevat tõsiasjaga, et need lubatud kogupüügid hõlmasid esimest korda põhja-pikksaba liiki, nii et nende näol oli minu hinnangul tegemist uute püügivõimalustega. See täpsustus ei mõjuta siiski kuidagi eelpool välja toodud põhjustel nõukogule pandud kohustust järgida ÜKP määruse artikli 16 lõike 1 esimeses lauses sätestatud suhtelise stabiilsuse põhimõtet.

26 — Vt eelkõige kohtuotsused, 16.6.1987, Romkes (46/86, EU:C:1987:287, punkt 17); 13.10.1992, Portugal ja Hispaania *vs.* nõukogu (C-63/90 ja C-67/90, EU:C:1992:381, punkt 26); 30.3.2006, Hispaania *vs.* nõukogu (C-87/03 ja C-100/03, EU:C:2006:207, punkt 27) ja 8.11.2007, Hispaania *vs.* nõukogu (C-141/05, EU:C:2007:653, punkt 86).

80. Käesoleva kohtuasja puhul on minu hinnangul raske vaielda selle üle, et „uus määrus, millega eelmist muudetakse“ on eelviidatud kohtupraktika tähenduses vastu võetud, kuivõrd nõukogu võttis vastu määruse, millega muudeti kalju-tömppeakala lubatud kogupüüki, laiendades seda põhja-pikksabale. Seetõttu ei saa nõukogu sellele kohtupraktikale tuginedes väita, et jätkuvalt tuleb kohaldada kalju-tömppeakala osas kehtestatud esialgset jaotust, sest ta muutis vaidlusaluseid lubatud kogupüüke ning laiendas neid põhja-pikksabale.

81. Selles osas erinevad käesoleva kohtuasja asjaolud põhimõtteliselt nende kohtuasjade omadest, kus Euroopa Kohus pidas õigeks nõukogu praktikat, mille puhul esialgset jaotust ei muudetud. Ükski nimetatud kohtuasjadest ei puudutanud nõukogu poolt olemasoleva lubatud kogupüügi muutmist selleks, et seda laiendada teisele kalaliigile.[27]

82. Kolmandaks, nagu nõukogu ja komisjon väidavad, olid nad sunnitud kalju-tömppeakala osas kehtestatud kvoodijaotust kasutama asjaomastes majandusvööndites põhja-pikksaba püüki puudutavate usaldusväärsete andmete puudumise tõttu.

83. See argument pole minu hinnangul veenev järgmistel põhjustel.

84. Esiteks pole vaidlust selles, et nõukogul ja komisjonil olid olemas asjaomastes majandusvööndites põhja-pikksaba püüki puudutavad andmed, mis kajastusid konkreetselt ICESi töögrupi 2014. aasta raportis ning ICESi 7. novembri 2014. aasta nõuandes[28], mida nõukogu kohtuistungil ka sõnaselgelt kinnitas.

85. Seda asjaolu saab seda vähem ümber lükata, et esialgu üksnes kalju-tömppeakalale kehtestatud lubatud kogupüügi täiendava määra, mis lisati selleks, et see laieneks ka põhja-pikksabale, arvutas nõukogu välja põhja-pikksaba lossimismahtude ja kalju-tömppeakala lossimismahtude keskmiste proportsioonide alusel.[29]

86. Lisan, et igal juhul oleks nõukogu poolt olnud õiguspärane kaalutlusõiguse teostamise raames, mida meenutasin käesoleva ettepaneku punktis 50, tõlgendada neid põhja-pikksaba varem püütud koguseid puudutavaid andmeid, mis tal olema olid. Nõukogu oleks võinud hinnata nende andmete usaldusväärsust, esitades vajaduse korral selle kohta Hispaania Kuningriigile küsimusi. Hinnangu andmisel oleks ta võinud ka jätta tähelepanuta andmed, mille osas tekkis tal põhjendatud kahtlus, et need tulenevad ekslikult või pettuse teel koostatud aruannetest.

87. Leian niisiis, et hindamisruum, millele seab piirid kohustus järgida suhtelise stabiilsuse põhimõtet, ei luba nõukogul täielikult eirata neid põhja-püügitegevuse pikksaba varem püütud koguseid puudutavaid andmeid, mis tal sellele liigile ning kalju-tömppeakalale kehtestatud ühise lubatud kogupüügi jaotamisel olemas olid.

88. Eelnevaid kaalutlusi arvesse võttes leian, et vaidlustatud sätted tuleb tühistada osas, milles neis jaotatakse kalju-tömppeakala ja põhja-pikksaba jaoks kehtestatud ühised lubatud kogupüügid nii, et see on vastuolus püügitegevuse suhtelise stabiilsuse põhimõttega.

89. Kuivõrd teise väite esimese osaga tuleb nõustuda, ei ole vaja hinnata Hispaania Kuningriigi poolt hagis välja toodud ülejäänud kahe väite põhjendatust.

27 — Neis kohtuasjades leidis Euroopa Kohus, et nõukogul ei ole kohustust jaotusproportsiooni ümber vaadata, kui teised liikmesriigid ei ole oma kvooti ammendanud (vt kohtuotsused, 16.6.1987, Romkes, 46/86, EU:C:1987:287, punkt 14; 13.10.1992, Portugal ja Hispaania *vs.* nõukogu, C-63/90 ja C-67/90, EU:C:1992:381, punkt 38), kui liiduga on ühinenud uued liikmesriigid (vt kohtuotsused, 13.10.1992, Portugal ja Hispaania *vs.* nõukogu, C-63/90 ja C-67/90, EU:C:1992:381, punktid 31–35, ja 30.3.2006, Hispaania *vs.* nõukogu, C-87/03 ja C-100/03, EU:C:2006:207, punktid 28–32) või kui püügivõimalused ei suurene (vt kohtuotsused, 13.10.1992, Portugal ja Hispaania *vs.* nõukogu, C-63/90 ja C-67/90, EU:C:1992:381, punktid 27–30, ja 13.10.1992, Hispaania *vs.* nõukogu, C-73/90, EU:C:1992:384, punktid 27–29).

28 — Vt käesolev ettepanek. punktid 22–28 ja 56–58.

29 — Vt käesolev ettepanek, punktid 29 ja 30.

C. *Vaidlustatud sätete õigusmõju säilitamine*

90. Kuigi nõukogu ei ole seda taotlenud, pean vajalikuks, juhul kui Euroopa Kohus otsustab vaidlustatud sätted tühistada, säilitada nende sätete õigusmõju.[30]

91. Sellega seoses meenutan, et vastavalt ELTL artikli 264 teisele lõigule märgib Euroopa Kohus, kui ta seda vajalikuks peab, milliseid tühiseks tunnistatud õigusakti tagajärgi loetakse kehtivaks.

92. Käesoleval juhul võiks vaidlustatud sätete, millega kehtestatakse ja jaotatakse kalju-tömppeakala ja põhja-pikksaba lubatud kogupüügid, tühistamine olulisel määral negatiivselt mõjutada nende liikide kaitset, kuna nende püük ei oleks enam reguleeritud alates kohtuotsuse kuulutamisest kuni nende liikide kalapüügivõimalusi kehtestavate uute sätete jõustumiseni.

93. Seetõttu leian, et nende õigusmõju tuleb säilitada kuni uute sätete, millega kehtestatakse ja jaotatakse suhtelise stabiilsuse põhimõtet järgides kalju-tömppeakala ja põhja-pikksaba püügivõimalused, kehtima hakkamiseni mõistliku tähtaja jooksul, mis ei või ületada kuut kuud alates tehtava kohtuotsuse väljakuulutamisest.

VI. Ettepanek

94. Esitatud kaalutlustest lähtudes teen Euroopa Kohtule ettepaneku teha järgmine otsus:

— rahuldada hagi ja sellest tulenevalt tühistada nõukogu 15. detsembri 2014. aasta määruse (EL) nr 1367/2014, millega kehtestatakse liidu kalalaevadele 2015. ja 2016. aastaks teatavate süvamere kalavarude püügi võimalused, lisa sätted, millega kehtestatakse ja jaotatakse kalju-tömppeakala (*coryphaenoides rupestris*) ja põhja-pikksaba (*macrourus berglax*) liikide aastased püügivõimalused Vb, VI ja VII püügipiirkonna liidu ja rahvusvahelistes vetes ning VIII, IX, X, XII ja XIV püügipiirkonna liidu ja rahvusvahelistes vetes;

— säilitada nende sätete õigusmõju kuni uute sätete, millega kehtestatakse ja jaotatakse suhtelise stabiilsuse põhimõtet järgides kalju-tömppeakala ja põhja-pikksaba püügivõimalused, kehtima hakkamiseni mõistliku tähtaja jooksul, mis ei või ületada kuut kuud alates tehtava kohtuotsuse väljakuulutamisest, ning

— mõista kohtukulud välja Euroopa Liidu Nõukogult, jätta Euroopa Komisjoni kulud tema enda kanda.

30 — Võimalust tugineda omal algatusel vajadusele tühistatud sätte tagajärjed kehtima jätta on Euroopa Kohus kasutanud kohtuotsustes, 7.9.2006, Hispaania *vs.* nõukogu (C-310/04, EU:C:2006:521, punktid 138–141) ja 22.10.2013, komisjon *vs.* nõukogu (C-137/12, EU:C:2013:675, punktid 78–81).